

Sygn. akt I Ca 374/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

Sędziowie SSO Iwona Podwójniak

SSR del. Magdalena Kościarz

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko B. K. (1), Ł. K. i P. K.

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

na skutek apelacji pozwanego P. K.

od wyroku częściowego Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 11 kwietnia 2017 roku, sygnatura akt I C 566/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten tylko sposób, że przyznaje pozwanemu P. K. uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. nie obciąża pozwanego P. K. kosztami zastępstwa prawnego powoda.

Sygn. akt I Ca 374/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 czerwca 2017 roku (data wpływu) powód K. K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o nakazanie pozwanym B. K. (1), Ł. K. i P. K., opuszczenie i opróżnienie budynku mieszkalnego położonego w miejscowości (...) gmina B.. Ponadto, powód wystąpił o zwolnienie go z kosztów sądowych w całości oraz zasądzenie od pozwanych na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniesiono, iż powód wniósł o eksmisję byłej żony i dwóch pełnoletnich synów, z uwagi na rażące i naganne zachowanie pozwanych. Pozwana B. K. (2) zaniedbuje pomieszczenia, które zamieszkuje, nastawia dorosłych synów i małoletnie córki przeciwko powodowi, nie dokłada się do opłat za media. Natomiast, pozwani Ł. i P. K., oboje

pozostający bez pracy, nie pomagają w utrzymaniu domu, nie dokładają się do opłat, ubliżają powodowi, źle traktują młodsze rodzeństwo (pozew k. 2-3).

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2017 roku, zwolniono powoda z kosztów sądowych w całości (postanowienie k. 23).

W odpowiedzi na pozew pozwani P. K. i Ł. K. wnieśli o oddalenie powództwa, ewentualnie na wypadek uwzględnienia powództwa o przyznanie lokalu socjalnego, w tym P. K. ze względu na niepełnosprawność (k. 30 i 48).

Z uwagi na to, że pozwana B. K. (1) usprawiedliwiła nieobecność na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2017 roku, składając zaświadczenie od lekarza sądowego i wniosła o odroczenie rozprawy, a pozwani P. K. i Ł. K. nie usprawiedliwili niestawiennictwa na rozprawie, Sąd postanowił prowadzić rozprawę wobec pozwanych Ł. K. i P. K..

Zaskarżonym wyrokiem częściowym z dnia 11 kwietnia 2017 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 566/16, Sąd Rejonowy w Łasku I Wydział Cywilny nakazał pozwanym Ł. K. i P. K. opuszczenie i opróżnienie budynku mieszkalnego położonego w miejscowości (...) gmina B. (pkt1), orzekł, że pozwanym Ł. K. i P. K. nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego (pkt 2) oraz zasądził od pozwanych Ł. K. i P. K. na rzecz powoda K. K. kwoty po 165,60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3).

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach:

Powód K. K. jest właścicielem gospodarstwa rolnego położonego w S. gmina B.. Na działce nr (...) znajduje się dom mieszkalny. Pozwana B. K. (1) była żoną powoda. Pozwani Ł. K. i P. K. są synami powoda. W 2016 roku orzeczono rozwód powoda K. K. i pozwanej B. K. (1). Powód K. K. wyprowadził się do nowej żony do miejscowości K. gmina S.. Jak ustalił Sąd Rejonowy, pozwani nadal mieszkają na nieruchomości stanowiącej własność powoda. Na przedmiotowej nieruchomości mieszkają jeszcze trzy małoletnie córki powoda. Pozwany Ł. K. jest pełnoletni. Pracuje zarobkowo. Nadużywa alkoholu. Pozwany P. K. jest pełnoletni. Pracuje zarobkowo. Nadużywa alkoholu. Jest zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, z powodu złamania lewej kości udowej. Synowie są agresywni wobec powoda. Dewastują nieruchomość powoda. Powód płaci za prąd, podatek i ubezpieczenie nieruchomości. K. K., z uwagi na awantury wszczęte przez syna w dniach 28 marca 2015 roku, 01 maja 2016 roku i 14 sierpnia 2016 roku, zwywał Policję. Pozwana z dziećmi korzystała ze świadczeń z pomocy społecznej.

Po dokonaniu powyższych ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy w Łasku wskazał, iż zgodnie z art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba, że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Powód jest właścicielem przedmiotowej nieruchomości, a tym samym może, zatem żądać od pozwanych Ł. K. i P. K., którzy faktycznie władają budynkiem mieszkalnym, aby opuścili i opróżnili budynek mieszkalny. Pozwanym nie przysługuje względem powoda uprawnienie do władania przedmiotowym budynkiem mieszkalnym. Pozwani Ł. K. i P. K. od wielu lat mieszkają w przedmiotowym budynku mieszkalnym za zgodą ojca, któremu przysługuje prawo do tego budynku. Równocześnie pozwani nigdy nie zobowiązali się do zapłaty ani faktycznie nie płacili powodowi czynszu za korzystanie z domu. Zdaniem Sądu pierwszej instancji należy, zatem przyjąć, że pozwani za zezwoleniem powoda używali przedmiotowego domu, a więc pomiędzy powodem i pozwanymi doszło do zawarcia umowy użyczenia. Umowa użyczenia została zawarta na czas nieokreślony i została rozwiązana przez doręczenie pozwanym odpisu pozwu w niniejszej sprawie. W ten sposób powód poinformował, bowiem pozwanych, że nie zezwala im na dalsze używanie domu. Ponieważ umowa użyczenia została rozwiązana, pozwanym nie przysługuje względem powoda uprawnienie do władania przedmiotowym domem.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy w Łasku nakazał pozwanym Ł. K. i P. K. opróżnienie i opuszczenie przedmiotowego budynku mieszkalnego.

W dalszej części Sąd pierwszej instancji rozważył, na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 punkt 1 oraz art. 14 ust. 1, 3, 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2005 roku Nr 31, poz. 266 z późniejszymi zmianami), że pozwanym nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego. Pozwani, w ocenie Sądu Rejonowego, nie zasługują na przyznanie im prawa do

lokalu socjalnego, ponieważ zachowują się wobec powoda agresywnie, powodują awantury i dewastują budynek mieszkalny. Z kolei, P. K. ma wprowadzić orzeczenie o zaliczeniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, ale jest samodzielny i pracuje zarobkowo.

O kosztach procesu, na które złożyły się opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 480,00 zł, Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 105 § 1 k.p.c., obciążając nimi pozwanych Ł. K. i P. K. na rzecz powoda po 1/3 kosztów, co w przybliżeniu dało kwotę 165,60 zł, mając na uwadze, iż pozwanych w niniejszej sprawie jest w sumie troje.

Z takim rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany P. K., który skutecznie wniósł apelację, od wyroku częściowego Sądu Rejonowego w Łasku I Wydział Cywilny, zaskarżając wymienione orzeczenie w zakresie pkt 1, 2 i 3 dotyczącym osoby pozwanego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

- naruszenie przepisów postępowania poprzez nie rozpoznanie istoty sprawy,
- naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów,
- naruszenie przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.2014.150 j.t),
- naruszenie zasad współżycia społecznego art. 5 k.c.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, iż Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy, ponieważ orzekł eksmisję nie dając pozwanemu możliwości wypowiedzenia się w sprawie, kontynuując rozprawę pod nieobecność pozwanego pomimo, że ten wnosił o jej odroczenie. P. K. zwrócił również uwagę, iż Sąd nie pokusił się o ustalenie, kto w tym domu mieszka. Skarżący wskazał, iż sam pozew został od początku źle sformułowany, bowiem nie obejmował on wszystkich mieszkańców domu - tj. małoletniego rodzeństwa skarżącego. Ponadto, Sąd nie ustalił pozwanemu prawa do lokalu socjalnego, co zdaniem skarżącego winien uczynić z urzędu, wobec spełnienia warunków ustawy. P. K. podniósł, iż wydany wyrok częściowy jest sprzeczny z art. 5 k.c., gdyż powodem w sprawie jest ojciec skarżącego, który porzucił całą rodzinę tj. mamę i 9 - cioro rodzeństwa, a następnie związał się z inną kobietą (wziął ślub) i teraz chce swoją byłą rodzinę wyrzucić na bruk. Dom, z którego ma zostać eksmitowany pozwany, to dom rodzinny. Tym samym, zdaniem skarżącego, Sąd wydając wyrok w niniejszej sprawie chroni osobę niegodziwą, która bez skrupułów dąży do pozbawienia swojej dawnej rodziny dachu nad głową.

Mając powyższe na uwadze, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozstrzygnięcia Sądowi Rejonowemu w Łasku oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację, pełnomocnik powoda K. K., wniósł o:

- oddalenie apelacji w całości i utrzymanie w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji,
- zasądzenie od pozwanego P. K. na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu, pełnomocnik powoda wskazał, iż apelacja pozwanego stanowi tylko i wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu. Pozwany P. K. nie dysponuje bowiem, żadnym tytułem prawnym do nieruchomości, nie dokłada się do jej utrzymania, dewastuje ją, a nadto zachowuje się nagannie wobec małoletnich córek powoda i samego powoda. Pełnomocnik powoda wskazał, iż skarżący nie spełnia warunków do przyznania mu lokalu socjalnego, gdyż nie wykazał, aby jego niepełnosprawność kwalifikowała do otrzymania takiego lokalu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się częściowo zasadna.

Wbrew zarzutom apelującego, Sąd Rejonowy w Łasku w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny sprawy i rozpoznał jej istotę, a jedynie błędnie nie wziął pod uwagę, iż wobec pozwanego P. K. zachodzą okoliczności uzasadniające przyznanie pozwanemu uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego. Jak stanowi przepis art. 14 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu Cywilnego z dnia 21 czerwca 2001 roku (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 1610 ze zm., dalej: OchrLokU), w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Zasadniczo w każdym przypadku, gdy przedmiotem postępowania sądowego jest żądanie opróżnienia takiego lokalu przez osobę lokal zajmującą, sąd ma obowiązek nie tylko badać zasadność tego żądania, ale także – w przypadku uznania jego zasadności – badać z urzędu, czy osobie eksmitowanej przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego i w orzeczeniu kończącym postępowanie orzec, czy prawo to eksmitowanemu przysługuje czy też nie. W razie stwierdzenia w postępowaniu o opróżnienie lokalu, że nakaz jego opróżnienia miałby zostać orzeczony wobec osoby należącej do kategorii wymienionych taksatywnie w art. 14 ust. 4 OchrLokU, sąd ma obowiązek orzec o uprawnieniu takiej osoby do otrzymania lokalu socjalnego. Osobami, którym sąd obligatoryjnie przyznaje w wyroku eksmisyjnym uprawnienie do lokalu socjalnego, są: kobiety w ciąży, małoletni, niepełnosprawni w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 1998 r. poz. 414, z późn. zm.) lub ubezwłasnowolnieni oraz sprawujący nad takimi osobami opiekę i wspólnie z nimi zamieszkujący, a ponadto obłożnie chorzy, emeryci lub renciści spełniający kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osoby posiadające status bezrobotnego, osoby spełniające przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały, a dotyczące kryteriów, które musi spełniać osoba uprawniana do ubiegania się o zawarcie z gminą umowy najmu lokalu socjalnego. Niepełnosprawnym w rozumieniu art. 14 ust. 4 pkt 2 OchrLokU jest osoba posiadająca orzeczenie o umiarkowanym, albo znacznym stopniu niepełnosprawności. Pozwany P. K., decyzją (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 24 lutego 2017 roku został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z zaleceniem zatrudnienia w zakładzie pracy chronionej. W rozpoznawanym przypadku, nie sposób jednak pominąć także treści art. 14 ust. 5 OchrLokU, wskazanego przez Sąd Rejonowy jako jedna z podstaw rozstrzygnięcia odnośnie nie przyznania skarżącemu lokalu socjalnego, który to przepis stanowi wyjątek od zasady obligatoryjnego orzeczenia o prawie do lokalu socjalnego, jeżeli nakazanie opróżnienia następuje z przyczyn, o jakich mowa w art. 13 przywołanej ustawy, a mianowicie jeżeli lokator wykracza w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, czyniąc uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku. Przy czym, również w takiej sytuacji sąd nadal ma możliwość przyznania osobie eksmitowanej uprawnienie do lokalu socjalnego, lecz nie jest to obligatoryjne. Ustawodawca pozostawia tutaj sądowi możliwość oceny okoliczności konkretnego przypadku.

Przenosząc powyższe rozważania w realia przedmiotowej sprawy, w ocenie Sądu Okręgowego, po stronie skarżącego P. K. zachodzą przesłanki do przyznania mu lokalu socjalnego. Przede wszystkim wskazać należy, że aktualnie pozwany jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym do dnia 24 lutego 2020 roku oraz uznaną za częściowo niezdolną do pracy do dnia 31 marca 2019 roku (zatrudnienie w zakładzie pracy chronionej), a do niedawna z orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy. Biorąc pod uwagę społeczną doniosłość zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych obywateli (mającą rangę zasady konstytucyjnej, por. art. 75 ust. 1 Konstytucji) i obowiązek władz publicznych zapobiegania bezdomności, odmowa udzielenia pozwanemu ochrony prawnej byłaby nie do zaakceptowania w świetle powszechnie uznawanych w społeczeństwie wartości. Wprawdzie z akt sprawy wynika, iż pozwany pracuje zawodowo, jako pracownik ochrony, jednak osiągnięte przez niego dochody, po pokryciu wydatków związanych z kosztami dojazdów do pracy, jak również czekające pozwanego operacje chirurgiczne i późniejsza rehabilitacja, zdaniem Sądu Odwoławczego, w chwili obecnej nie pozwalają na wynajęcie lub nabycie przez P. K. mieszkania na wolnym rynku. Nie ulega, zatem żadnej wątpliwości, iż sytuacja materialna pozwanego jest wyjątkowo trudna. W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż okoliczności, w jakich pozwany został pozbawiony prawa do otrzymania lokalu socjalnego, a także szczególne uwarunkowania finansowe i osobiste pozwanego przemawiają za uwzględnieniem jego żądania i ustaleniem, że przysługuje mu prawo do otrzymania lokalu socjalnego.

W pozostałym zakresie, Sąd drugiej instancji uznał apelację pozwanego za bezzasadną i nie zasługującą na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Okręgowy uznaje za prawidłowe ustalenia Sądu Rejonowego, które ten poczynił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, który nie zawiera braków i jest kompletny. Odnosząc się do zgłoszonych w apelacji zarzutów, kategorycznie należy wskazać, iż Sąd drugiej instancji dokonując samodzielnie oceny tego materiału, nie znalazł podstaw do poczynienia ustaleń odmiennych. Analiza sprawy i zarzutów podniesionych w apelacji pozwala na stwierdzenie, że brak jest podstaw do przychylenia się w pozostałym zakresie do apelacji, którą w tej części oceniać należy tylko i wyłącznie, jako polemikę z trafnymi ustaleniami i rozważaniami Sądu pierwszej instancji. Sąd Odwoławczy, dzieląc w tym zakresie argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia odsyła do ponownej, uważnej lektury, gdyż zbędne jest powielanie w tym miejscu jego treści.

Tym samym, jako nietrafny należy uznać podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., który to zarzut dla jego skuteczności wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż jedynie takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Zdaniem Sądu Okręgowego, do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c., nie wystarczy jedynie przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Zwalczenie swobodnej oceny dowodów nie może, bowiem polegać tylko na przedstawieniu własnej korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleniu stanu faktycznego opartego na jego własnej ocenie, lecz konieczne jest przy posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi wykazywanie, że przywołane w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, LEX nr 40107, z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, LEX nr 40424). W ocenie Sądu drugiej instancji, pozwany na etapie postępowania apelacyjnego nie wskazał, w jaki sposób Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, bądź w inny sposób uchybił przepisom. Za takowe nie można bowiem, przyjmując zaprezentowanego przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego na podstawie własnej oceny dowodów, odmiennej od wyrażonej przez Sąd pierwszej instancji. Tym samym, Sąd Okręgowy uznaje za słuszne stanowisko Sądu Rejonowego w Łasku, odnośnie zaistnienia po stronie powoda w stosunku do syna P. K. podstaw do żądania opuszczenia i opróżnienia przez pozwanego budynku mieszkalnego położonego w miejscowości (...) gmina B.. Trafnie bowiem, Sąd pierwszej instancji stwierdził, iż pozwanemu nie przysługuje skuteczne wobec właściciela prawo do władania nieruchomością, a nadto zachowanie pozwanego wobec powoda cechowała agresja, brak szacunku oraz brak dbałości o nieruchomość użyczoną przez ojca. Z tych też względów, zdaniem Sądu Okręgowego, a wbrew twierdzeniom skarżącego, nie doszło przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy do naruszenia zasad współżycia społecznego. Pamiętać bowiem także trzeba, iż rozpatrując sprawę ze względu na konstrukcję nadużycia prawa, o jakiej stanowi art. 5 k.c. należy zauważyć, że prawo polskie przyjęło tzw. teorię wewnętrzną nadużycia prawa podmiotowego. Oznacza ona, że jeżeli uzna się wykonywanie przysługującego prawa podmiotowego za niezgodne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego, to takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Zatem, wykonujący prawo, któremu dowiedziono, iż postępuje w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego (a tak jest w przypadku skarżącego) jest traktowany tak, jakby już wyszedł poza treść swego prawa, a więc już go nie może dalej wykonywać. Dlatego w art. 5 zdanie drugie k.c. jest stwierdzone, że takie wykonywanie prawa, podobnie jak niezgodne z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem nie jest już wykonywaniem prawa podmiotowego i nie korzysta z ochrony. Sprowadza się to więc do sytuacji, że z powodu nagannego wykonywania prawa, prawo to przestaje istnieć, co usprawiedliwia odmówienie ochrony.

W ocenie Sądu Odwoławczego, nietrafny jest także podnoszony przez skarżącego zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci art. 328 § 2 k.p.c. Zgodnie z treścią przywołanego przepisu motywy wyroku powinny zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia tj. wskazanie faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł oraz przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a także wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Z kolei, sporządzenie uzasadnienia w sposób nie w pełni odpowiadający stawianym mu wymaganiom może stanowić usprawiedliwioną podstawę apelacji

jedynie wtedy, gdy z tego powodu orzeczenie nie poddaje się kontroli sądu drugiej instancji (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie - z dnia 20 listopada 2008 r., VI ACa 384/08, LEX nr 504051, z dnia 10 stycznia 2013 r., III APa 63/12, LEX nr 1254543). W okolicznościach rozpoznawanej sprawy, zdaniem Sądu Okręgowego, taka sytuacja nie zachodzi, gdyż uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom wskazanego przepisu, zawierając wszystkie konieczne elementy, co pozwoliło na merytoryczną kontrolę orzeczenia. Samo subiektywne przekonanie skarżącego, iż dokonano tego w sposób niedostateczny, nie może w żadnej mierze stanowić uzasadnienia dla efektywnego postawienia zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Dokonana, w przedmiotowej sprawie, przez Sąd Rejonowy ocena zebranego materiału dowodowego, choć nie jest obszerna, jest jednak wystarczająca, aby zaskarżone orzeczenie poddać kontroli instancyjnej i stwierdzić, że poza zmienioną, w pozostałej części odpowiada ono prawu. Nadto, pamiętać także należy, iż nawet zasadność zarzutu uchybienia przywołanemu przepisowi nie musi prowadzić do wadliwości zaskarżonego orzeczenia.

Reasumując, stwierdzić należy, iż orzeczenie Sądu pierwszej instancji, za wyjątkiem braku ustalenia na rzecz skarżącego prawa do lokalu socjalnego, jest prawidłowe i słuszne. W tej sytuacji, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy jedynie częściowo uwzględnił apelację i zmienił zaskarżony wyrok poprzez przyznanie pozwanemu P. K. uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego, a w pozostałym zakresie apelację oddalił.

O kosztach, jak w pkt III wyroku Sąd drugiej instancji orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., mając na uwadze charakter sprawy oraz sytuację osobistą i majątkową pozwanego.